

KS- แสลมเย็นต้นฤดูมรสุมที่พัดเอื่อยข้ามท้องทะเลสี่ครามและเป็นประกายระยิบระยับมาเป็นระยะทางหลายพันไมล์ ช่วยแกว่งไกวทางมะพร้าวบนลำต้นที่เรียงรายเป็นแนวถัดเข้าไปจากบริเวณหาดทรายอันขาวสะอาดของเกาะโอโม ลาดู มันเป็นลมที่ได้หอบเอาความมีชีวิตชีวาของกลิ่นอายมหาสมุทรเข้ามาแทนที่อากาศอับที่ปกคลุมตัวเกาะตลอดเวลาหลายเดือนที่ผ่านมา กระแสลมที่พัดเข้ามาช่วยกระจายกลิ่นอันอบอุ่นของขิงป่าและดอกกรักตลอดจนกลิ่นที่ไม่ยอมจากจางไปง่ายๆ ของดอกราตรีที่เบ่งบานภายใต้แสงจันทร์

ทางด้านนอกของชายหาดปะการังซึ่งเป็นแก่งกันชายหาดด้านตะวันออกของเกาะ น้ำทะเลที่แต่เดิมเคยขุ่นเป็นสีโคลนได้ถูกกระแสลมชะล้างจนดูเป็นสีฟ้าสดคละเคล้ากับประกายสีเงิน ตัวทะเลสาบซึ่งอยู่ทางด้านในของชายหาดเป็นสีเขียวใส และสามารถมองเห็นปลาหลากสีหลากชนิดที่กำลังเวียนว่ายกันอยู่อย่างเพลิดเพลินรอบชายหาดน้ำใหญ่น้อยราวกับเหล่าผีเสื้อที่โฉบบินอยู่รอบค้ำแตงงาน

นกกระทุงและนกนางนวลบินโฉบเฉี่ยวหาอาหารอยู่เหนือน้ำที่แตกกระเซ็นเป็นฟองจากชายหาดปะการัง นกกระทุงดำดิ่งลงคว้าเหยื่อในน้ำอย่างว่องไวลงทั้งตัวราวกับเครื่องบินสมัยเก่าที่ถูกยิงร่วงจากท้องฟ้า ขณะที่นางนวลน้อย

โคมบัตว์รอนลงเหนือผิวหน้าอย่างรวดเร็วประดุจลูกธนู และจิกเอาเหยื่อกลับขึ้นไปด้วยการผงกหัวลงเพียงครั้งเดียว นางนวลเหล่านี้มักจะไม่ว่างพลาดเป้าในการโฉบของมัน แต่ในบางครั้งบางคราวหรือหนานๆครั้งที่มีมันพลาด มันจะร้องเสียงแหลมเล็กด้วยความเดือดดาลขณะที่บินกลับขึ้นไป มันถือว่ายเหยื่อของมันเล่นซี้โกง

มีเรือพายแบบติดกระโถงข้างหลายลำลอยอยู่ในน้ำทางด้านทะเลสาบของโชดหินปะการัง มันเป็นเรื่องที่พวกผู้หญิงผิวคล้ำในชุดผ้าถุงซูลูลีดูฉาดบาดตาทำลังใช้ในการจับปลาที่น้อย พวกผู้หญิงเหล่านั้นสวมแว่นกันน้ำเข้าตาอันเล็กๆที่ผลิตมาจากญี่ปุ่นในการดำลงไปหาปลาในน้ำและตกเบ็ดโดยไม่ต้องใช้เหยื่อล่อ เมื่อได้ปลาที่ทะเล่อทะล่าเข้ามาจับเบ็ด ผู้ที่ตกได้ก็จะเอามันกลับมาขึ้นมาที่เรือ และส่งเสียงหัวเราะกันอย่างสนุกสนานราวกับเด็ก ๆ ก่อนที่จะสุดลมหายใจเข้าจนเต็มปอดและดำลงไปใหม่ ในบางครั้งบางคราวผู้หญิงที่ดำลงไปจะได้ปลาที่มีกัยกษณะขนาดย่อมกลับมาขึ้นมา ในโอกาสอย่างนั้นพวกผู้หญิงจะพากันส่งเสียงเจี๊ยวจ๊าวแสดงความดีอกดีใจ และผู้ที่ตกมันขึ้นมาได้ก็จะได้รับคำชมเชยจากพวกผู้ชายซึ่งทำหน้าที่พายเรือแต่ไม่ได้ดำน้ำลงไปจับปลาด้วย

มันเป็นสิ่งที่จะต้องห้ามตามชนบประเพณี สำหรับที่ผู้ชายของเกาะโอโม่ ลากูจะดำน้ำลงไปจับปลาและที่ผู้หญิงจะทำหน้าที่พายเรือ ชนบธรรมเนียมเกี่ยวกับเรื่องนี้มีมาหลายชั่วศตวรรษแล้ว และยังคงถือปฏิบัติกันอยู่ ดร.ซิลเมอร์สผู้เข้ามาปักหลักอยู่ที่เรจินา ซึ่งเป็นท้องที่แห่งเดียวบนเกาะโอโม่ ลากูที่พอจะเรียกได้ว่าเป็นเมือง ได้ตั้งข้อสันนิษฐานเอาไว้เกี่ยวกับเหตุผลของการมีชนบธรรมเนียมเช่นนั้น เหตุผลของเขามีอยู่ว่า บริเวณทะเลสาบเป็นที่ซึ่งฉลามขาวและฉลามหัวค้อนสามารถหลุดเข้ามาได้ในบางครั้ง-บางคราวเวลาที่น้ำทะเลขึ้นสูง และเนื่องจากที่ในสมัยโบราณผู้ชายล้วนแต่เป็นนักรบ จึงต้องถือว่ามีความมากกว่าผู้หญิงและไม่สมควรจะเอาไปเสี่ยงต่อการเป็นเหยื่ออันโอชะของฉลาม ดังนั้นผู้หญิงจึงเหมาะที่สุดที่จะเป็นคนลงไปจับปลาและเลี้ยงดวงตัวเอง

ปลาที่พวกผู้หญิงจับได้ในวันนี้จะใช้เป็นอาหารในงานเลี้ยงครั้งมหิพาร์ที่จะมีขึ้นในตอนกลางคืน พวกผู้หญิงที่ไม่ได้ออกจับปลาได้รับ

มอบหมายให้ช่วยกันหุบและบดรากพริกไทยให้ป่นเป็นผงเพื่อใช้ทำคาวา ซึ่งจะเป็นเครื่องดื่มในงานเลี้ยง และพวกผู้ชายที่เหลือก็กำลังใกล้จะแล้วเสร็จจากการสร้างโรงเรือนหลังใหญ่ที่กินฝาและมุงหลังคาด้วยเสื่อลำเจียก มันเป็นโรงเรือนขนาดกว้างเจ็ดสิบก้าวและยาวร้อยห้าสิบก้าว ซึ่งจะใช้เป็นสถานที่สำหรับงานเลี้ยงและติดตามด้วยการเต้นระบำเมเคในคืนวันนั้น มันจะเป็นงานเลี้ยงที่ใหญ่โตมโหฬารที่สุดในประวัติศาสตร์สำหรับผู้คนของ เกาะโอโม ลากู และเกาะห้องซึ่งมีชื่อว่าโอโม เลวี

ในขณะที่เดียวกับที่พวกผู้หญิงและนักรบและนกกางนวลกำลัง่วนอยู่กับการจับปลาในทะเลสาบ และในขณะที่ทางมะพร้าวกำลังแกว่งไกวอย่างร่าเริงอยู่ในกระแสมะตะเกา ฯพณฯ เซอร์เมอร์ชิสัน บอยด์ ข้าหลวงใหญ่แห่งพระบรมราชินีอังกฤษประจำอาณานิคมโอโม ลากูและโอโม เลวี ก็กำลังอยู่ในระหว่างการประกอบพิธีสำคัญที่จะส่งท้ายด้วยงานเลี้ยงฉลองในตอนค่ำ ด้วยทำนอย่างเป็นสง่าในชุดเสื้อนอกสีแดงสดที่มีลวดลายเป็นสีทอง และกางเกงขายาวสีน้ำเงินเข้มติดแถบแดงตลอดแนวตะเข็บขา เซอร์เมอร์ชิสันมองดูกำลังทหารของโอโม ลากูที่กำลังเดินสวนสนามอยู่ต่อหน้าเขาจากปะรำในสวนสาธารณะวิกตอเรียซึ่งตั้งอยู่ในใจกลางเมืองเรจินา เขากำลังอารมณ์ไม่ดีอย่างหนัก เนื่องจากความรู้สึกอึดอัดทั้งกายและใจ ความรู้สึกอึดอัดทางกายของเขาเกิดขึ้นจากอาหารมื้อเช้าที่ประกอบด้วย มะละกอ เบคอน ไข่ดาว และหอม คอลลิินส์ ในขณะที่ดูการสวนสนามอยู่นั้น มะละกอที่สุกจนเกินงามกำลังพันตูอยู่กับหอม คอลลิินส์ในกระเพาะที่เอาแต่ส่งเสียงโครกครากของเขา เซอร์เมอร์ชิสันตั้งใจว่า ในทันทีที่พิธีเสร็จจลึ้นลง เขาจะตัดปัญหาการสู้รบในกระเพาะด้วยการเสริมกำลังให้แก่ฝ่ายหอม คอลลิินส์ เขาจำต้องทนกินมะละกอเป็นประจำทุกเช้าเพราะถูกภรรยาบังคับ โดยอ้างว่ามันเป็นอาหารเสริมสุขภาพ ทั้งๆที่มันไม่ได้เคยเสริมอะไรให้กับเขาเลยนอกจากความอึดอัด

“บ้าบดชบลิ้นตี” เขาบ่นออกมาดังๆ ขณะที่นึกถึงมะละกอและทฤษฎีอาหารเสริมสุขภาพของเลดี้เมอร์ชิสัน

จอห์น คลีเวอร์ กงสุลอเมริกันผู้ยืนอยู่ทางด้านซ้ายมือของท่าน

ข้าหลวงใหญ่ยิ้มอย่างเห็นอกเห็นใจ “อย่าคิดอะไรมากเกินไปเลยดีกว่าครับ เซอร์เมอร์ซัน” เขาพูด “ของพรรคนี้มันจะต้องมาถึงจนได้อย่างไม่มีทางเลี่ยง”

“บ๊ายบ๊าย” ท่านข้าหลวงใหญ่พูดออกมาอีก แต่คราวนี้เขาทำตาเขียวใส่อีลีเวอร์ในขณะที่พูด

ทางเบื้องหน้าแท่นประรำ ทหารของอาณานิคมที่เดินสวนสนามได้เริ่มเข้ายื่นประจำที่ โดยเรียงกันเป็นสี่แถวและชนาบขาซ้ายด้วยปืนใหญ่ขนาดเล็กข้างละครบอก ทั้งหมดเป็นทหารราบที่ยังความรู้สึกภาคภูมิใจให้แก่ เซอร์เมอร์ซัน ทุกคนมีผิวสีเข้มและล้วนสูงเกินหกฟุต แถมยังมีผมเป็นกระเซิงและพองฟูจนไม่มีทางที่จะใส่หมวกเหล็กได้เลย ทหารเหล่านี้อยู่ในชุดเสื้อนอกคอปิดสีแดงของทหารบกอังกฤษสมัยศตวรรษที่ ๑๙ แต่ส่วนล่างแทนที่จะเป็นกางเกงกลับสวมผ้าถุงซูลูที่ทำจากผ้าดิบหนาสีขาว ผ้าถุงที่พวกเขาผูกมีเข็มขัดช่องปืนที่ทำด้วยหนังแบบเดียวกับของทหารอังกฤษสมัยเก่าเป็นเครื่องช่วยรัดอยู่ที่เอว ชุดเครื่องแบบเสื้อนอกแดงและผ้าถุงขาวช่วยทำให้พวกเขาดูทะมัดทะแมงมาก และเป็นทีที่พอกพอใจของเซอร์เมอร์ซันผู้ฝึกฝนและอบรมกองพันทหารราบของโอโม ลาอูมาด้วยตัวเอง

ทหารในสังกัดกองพันนี้ไม่มีใครสวมถุงเท้าหรือใส่บู๊ต ดินเปล่าของแต่ละคนสามารถสัมผัสผืนความเย็นของพื้นสนามหญ้าที่รองรับเหมือนกับปรหมอันอ่อนนุ่มทั่วบริเวณสวนสนาม ที่รอบขอบสนามเต็มไปด้วยผู้คนในเครื่องแต่งกายหลายหลากสีที่แห่แหกันมาชมการประกอบพิธีอันเป็นประวัติศาสตร์

หลังจากที่ได้ตีหน้ายักษ์และทำตาเขียวใส่อีลีเวอร์กันจนเป็นที่พอใจแล้ว เซอร์เมอร์ซันจึงหันไปเผชิญหน้ากับนายทหารผู้หนึ่งซึ่งได้ก้าวออกมายืนหน้าแถว ห่างจากเขาออกไปเพียงไม่กี่หลา ท่านข้าหลวงดึงผ้าเช็ดหน้าสีแดงผืนใหญ่ออกมาจากกระเป๋า และสั่งจมูกด้วยเสียงอันดังราวกับเป่าแตรสังข์

“ขบวนสวนสนาม” นายทหารที่ออกมายืนหน้าแถวร้องตะโกน เพราะถือว่าเสียงที่เขาได้ยินคือสัญญาณ “ระวัง-ตรง”

เสียงเท้าเปล่าหนึ่งพันข้างตบเข้าสู่ท่าระวังตรงอย่างพร้อมเพรียงกัน และติดตามด้วยเสียงอันหนักแน่นของพานท้ายปืนเล็กยาวที่กระทบกับพื้น

สนามหญ้า

“ให้ต่ายโงเสียดีกว่าที่จะต้องฝืนใจทำ” เซอร์เมอร์ซึสันกัดกรามพูด

“แต่ว่ามันจำเป็นครับ” คนสนิทที่ยืนอยู่ข้างๆ กระซิบบอก “มันเป็นหน้าที่ของท่านข้าหลวง”

“ช่างแม่มันปะไรกับไอ้หน้าที่” ท่านข้าหลวงใหญ่คำรามเสียงลั่นจนได้ยินไปทั่วทั้งสนาม “ผมรับใช้พระราชวงศ์อังกฤษด้วยความซื่อสัตย์และจงรักภักดีมาเป็นเวลาสี่สิบปี แล้วจะให้ผมส่งท้ายชีวิตราชการด้วยการเตะหน้าข้าแผ่นดินของสมเด็จพระบรมราชินีนาถท่ามกลางธารกำนัลอย่างนั้นหรือ ไหนใครเก่งก็ลองตอบมาหน่อยซิ”

ชั่วครู่หนึ่งปรากฏว่าไม่มีใครยอมตอบข้อข้องใจของเซอร์เมอร์ซึสัน แต่แล้วชาวเกาะรูปร่างอ้วนเตี้ยในชุดผ้าถุงซูลูสีขาวและเสื้อนอกดำที่ยืนถัดไปทางข้างหลังก็เอื้อมมือมาแตะที่ข้อศอกท่านข้าหลวงใหญ่

“ทำตามหน้าที่ของคุณเถอะ เซอร์เมอร์ซึสัน” เขาพูด “พวกเราทุกคนเข้าใจ และไม่มีใครที่จะถือโทษโกรธคุณ”

“คุณนี่เป็นคนน้ำใจประเสริฐแท้ๆ คุณก็” ท่านข้าหลวงใหญ่พูด “นี่ถ้าหากว่าคุณเป็นคนทำอึแบบนี้กับผม ผมจะไม่มีวันยกโทษให้เลยตลอดชั่วชีวิต”

“ไม่เป็นไรหรอก” คุณก็บอก “เรารู้ดีว่ามันเป็นหน้าที่ที่คุณไม่มีกะจิตกะใจจะทำ แต่ถึงยังไงก็ขอให้ทำไปเถอะ”

“ขอบคุณ เพื่อนยาก” ท่านข้าหลวงใหญ่พูดเสียงแหบ ก่อนที่จะรับม้วนกระดาษผูกกับบันสีแดงมาจากคนสนิท เซอร์เมอร์ซึสันแก็รับบันสีเหมือนอย่างกับว่ามันเป็นสิ่งที่น่าขยะแขยง จากนั้นจึงค่อยๆ กางแผ่นกระดาษออก และกลืนน้ำลายด้วยความลำบากยากเย็น

“ประกาศถึงปวงชนของเราแห่งโอโม ลากูและโอโม เลวี” เขาเริ่มอ่านด้วยเสียงที่ดังพอที่จะได้ยินโดยทั่วกัน

“เรา-เอลิซาเบ็ช บรมราชินีแห่งสหราชอาณาจักร แห่งอังกฤษ ไอร์แลนด์เหนือ เครือจักรภพแห่งแคนาดา ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ และ

ปากีสถาน และบรรดาอาณานิคมใหญ่น้อย ขอส่งความปรารถนาดีมายัง
ปวงชนของเราแห่งอาณานิคมโอโม ลากูและโอโม เลวี

“ด้วยเหตุที่สวัสดิภาพของปวงชนเป็นสิ่งที่สำคัญเหนืออื่นใดสำหรับเรา
ผู้ปรารถนาจะให้เห็นความเจริญรุ่งเรืองก้าวหน้า และอยู่เย็นเป็นสุขของ
ปวงชนสืบต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง...

“ด้วยเหตุที่ได้ทราบว่า ในช่วงเวลาร้อยปีที่ผ่านมา ปวงชนของเรา
แห่งโอโม ลากูและโอโม เลวีได้ประสบความสำเร็จก้าวหน้ามาแล้วอย่างใหญ่หลวง
ทั้งในด้านการศึกษา การประพุดติปฏิบัติของพลเมือง และในกระบวนการ
การปกครองอันสลับซับซ้อน...

“ด้วยเหตุที่รู้จากสภาองคมนตรีและคณะรัฐมนตรีของเราว่าจะเป็
นประโยชน์อย่างใหญ่หลวงต่อปวงชนของโอโม ลากูและโอโม เลวี ถ้าหากว่า
ปวงชนแห่งอาณานิคมนี้ได้มีโอกาสจัดตั้งรัฐบาลของตนเองในวาระอันสมควร
นี้...

“ด้วยเหตุที่ปวงชนของเราในสหราชอาณาจักรเป็นผู้รับแบกภาระ
ส่วนใหญ่ในด้านภาษีที่ใช้ในการปกครองอาณานิคมโอโม ลากูและโอโม
เลวี...

“ด้วยเหตุที่สนธิสัญญาสหอำนาจอริปไตย อันมีวิกตอเรีย สมเด็จพระ
บรมราชินีนาถองค์ก่อนแห่งราชอาณาจักร และปวงชนแห่งโอโม ลากู
และโอโม เลวีเป็นคู่สัญญา ได้ระบุไว้อย่างแจ่มชัดในหมวดสี่ของมาตรา
ที่ ๔ ว่า องค์ประมุขแห่งสหราชอาณาจักรสามารถที่จะคืนอำนาจปกครอง
ตนเองให้แก่ปวงชนแห่งโอโม ลากูและโอโม เลวีได้ ถ้าหากว่าเป็นความ
พอพระราชหฤทัย โดยจะไม่มีการเรียกร้องใดๆต่อองค์ประมุขแห่งสห
ราชอาณาจักรจากฝ่ายคู่สัญญา...

“และด้วยเหตุที่คณะรัฐมนตรีของเราได้รับคำร้องเรียนจากผู้แทน
ของหลายประเทศ โดยผ่านทางองค์การสหประชาชาติว่า ปวงชนแห่งโอโม
ลากูและโอโม เลวีสมควรจะได้รับมอบอำนาจและหน้าที่ในการปกครอง
ตนเอง...

“ด้วยประการฉะนี้ เรา-เอลิซาเบ็ธ ขอประกาศเป็นราชโองการ

ต่อหน้าสาธารณชน ณ ที่นี้ว่า เราขอปลดเปลื้องปวงชนแห่งโอโม ลาอุและโอโม เลวีจากหน้าที่ความสามัคคีและจงรักภักดี และภาระจำยอมทั้งหลายทั้งปวงที่มีต่อเรา ตลอดจนที่เรามีต่อปวงชนแห่งโอโม ลาอุและโอโม เลวี และด้วยประการฉะนี้ บทบัญญัติแห่งสนธิสัญญาที่ได้กล่าวถึงข้างต้น ซึ่งมีผลบังคับเมื่อวันที่สิบห้าแห่งเดือนมีนาคม คริสต์ศักราช ๑๘๖๓ จึงเป็นอันยกเลิก โดยถือว่าเป็นโมฆะ ปราศจากความหมาย และไม่เป็นที่ยอมรับนับถืออีกต่อไป คู่กรณีทั้งสองฝ่ายตกลงยกเลิกเพิกถอนสนธิสัญญา ทั้งนี้โดยให้เริ่มมีผลบังคับตั้งแต่เวลาสิบนาฬิกาของวันที่สิบแห่งเดือนมีนาคม คริสต์ศักราช ๑๘๖๔ ตามเวลาที่เส้นลองจิจูด ๑๗๖ องศาตะวันตก

“ลงพระปรมาภิไธยและประทับพระราชลัญจกร ณ วันที่แปดแห่งเดือนกุมภาพันธ์ คริสต์ศักราช ๑๘๖๔

เอลิซาเบธ-บรมราชินี”

ท่านข้าหลวงใหญ่จบการอ่านประกาศท่ามกลางความเงิบกริบ เหมือนกับว่าทุกคนในที่นั้นได้ถูกسابให้กลายเป็นหินอะไรบางอย่างที่น่าสะพรึงกลัวได้บังเกิดขึ้น โดยดูเหมือนไม่มีใครเลยที่รู้ว่าจะทำอย่างไรกับมันดี คลีเวอร์ออกปากในเวลาต่อมาว่า เขารู้สึกคล้ายกับว่าชิ้นส่วนเล็กๆ ระเบิดหนึ่งได้ถูกเหวี่ยงทิ้งจากส่วนที่เหลือของโลก และปล่อยให้ลอยคว้างคว่างอย่างโดดเดี่ยวออกไปในห้วงอวกาศ ทุกคนมองไปทางท่านข้าหลวงใหญ่ ผู้ในขณะนี้ได้กลายเป็นอดีตข้าหลวง เพื่อคอยดูสัญญาณจากเขา แต่เซอร์-เมอร์ซีสันกลับยืนเป็นเบือโดยไม่มีท่าทีว่าจะส่งสัญญาณใดๆ จนในที่สุดคุณก็ ผู้มีนามจริงว่าฮาบาคุก ต้องยื่นมือเข้ามาช่วยกู้สถานการณ์

เขาก้าวออกมาหน้าแทนปะรำพร้อมกับตะเบ็งเสียงขึ้นว่า “ขอให้สมเด็จพระบรมราชินีนาถแห่งอังกฤษจงทรงพระเจริญ” มันดูออกจะแปลกเมื่อคำนึงในแง่ที่ว่า เสียงร้องถวายพระพรนั้นดังมาจากปากของผู้ที่เพิ่งพ้นจากการมีภาระผูกพันต่อราชบัลลังก์อังกฤษ และในฐานะหัวหน้าใหญ่ของ

ชนชาวเกาะทั้งที่โอโม ลากูและโอโม เลวี เขาเป็นผู้ที่ในขณะนี้ได้กลายมาเป็นประมุขของประเทศอธิปไตยโดยสมบูรณ์แล้ว “ขอให้สมเด็จพระบรมราชาธิราชแห่งอังกฤษจงทรงพระเจริญ” ทหารราบทั้งกรมเปล่งเสียงตามผู้นำของตนโดยไม่สนใจไยดีกับวินัยทหารที่กำหนดห้ามการส่งเสียงใดๆ ทั้งสิ้นในระหว่างที่ยืนระวางตรง

เซอร์เมอร์ชิสันหันไปทางฮาบ์คูก ดวงตาของเขามีรอยชุ่มชื้นเนื่องจากความรู้สึกซาบซึ้งและความอ่อนไหวในอารมณ์ “ขอให้สาธารณรัฐโอโมลากูจงเจริญ” เขาร้องตะโกนขึ้นบ้าง เซอร์เมอร์ชิสันนึกเสียวามันเป็นการอวยพรให้กับเพื่อนเก่า ทั้งๆที่เขาองไม่เห็นทางเลยว่สาธารณรัฐโอโมลากูจะเจริญขึ้นได้ยังไง “ขอให้สาธารณรัฐโอโม ลากูจงเจริญ” ทุกคนรวมทั้งเหล่าทหารราบร้องตะโกนตอบอย่างพร้อมเพรียงกันด้วยสีหน้าท่าทางเป็นสุข

ความเคอะเขินเนื่องจากไม่มีใครรู้ว่าควรจะทำอะไรต่อไปทำท่าว่าจะเกิดขึ้นอีก แต่ในคราวนี้นายทหารผู้คุมขบวนสวนสนามรีบตัดบทย่างฉับพลันทันที

“ขบวนสวนสนาม” เขาส่งเสียงออกคำสั่ง “วันทยา-วุธ”

ปืนเล็กยาวห้าร้อยกระบอกถูกกระชากขึ้นทำการวันทยาวุธอย่างทะมัดทะแมงและพร้อมเพรียงกัน แต่ตรงทางด้านข้างของขบวนสวนสนามเริ่มบรรเลงเพลงสรรเสริญพระบารมีของอังกฤษ นี่คือการบรรเลงเพลงนี้เป็นครั้งสุดท้ายที่เกาะโอโม ลากู นอกเสียจากว่าจะมีการแสดงคารวะเนื่องในโอกาสสำคัญเป็นพิเศษ และเมื่อเสียงเพลงสรรเสริญพระบารมีสิ้นสุดลง ธงยูเนียนแจ็กของอังกฤษที่โบกสะบัดอยู่ในกระแสดมบนยอดเสาข้างแท่นประวาก็ได้รับการเชิญลงอย่างช้าๆ ทหารสองคนผู้ทำหน้าที่เชิญธงบรรจุพับมันอย่างมีสัมมาคารวะ แล้วจึงนำมามอบต่อฯพณฯข้าหลวงใหญ่

ท่านข้าหลวงใหญ่รับธงยูเนียนแจ็กพร้อมกับส่งธงอีกผืนหนึ่งให้จากนั้นทหารทั้งสองจึงนำธงผืนใหม่ไปเกี่ยวติดกับเชือกที่เสาและเชิญขึ้นสู่ยอด ธงที่ขึ้นไปโบกสะบัดผืนใหม่มีพื้นสีฟ้า ซึ่งหมายถึงน้ำทะเล และมีรูปหอยสีขาวอยู่ตรงกลาง มันอาจจะเป็นธงชาติที่ดูเรียบไปหน่อย แต่

ชาวเกาะ ด้วยเหตุนี้เขาจึงได้ท่องเนื้อร้องของเพลงชาติโอโม ลาอูเอาไว้จนขึ้นใจ เขาไม่รู้จักความหมายของมันเลยแม้แต่คำเดียว แต่ก็สามารถร่วมร้องได้อย่างฉะฉานและเต็มไปด้วยความรู้สึก ซึ่งเขาหวังว่ามันจะช่วยเสริมบุคลิกของเขาในสายตาของชาวเกาะ เมื่อตอนก่อนที่เขาจะเข้าทำงานกับกระทรวงการต่างประเทศหลังจากที่จบออกมาจากสแตนฟอร์ด เขาได้อ่านหนังสือ *ดิอ็อกซ์ฟอร์ดอเมริกัน* และจำใส่ใจอยู่เสมอว่าจะต้องไม่ทำผิดพลาด หรือแสดงความไม่ดีไม่งามต่างๆ แบบเดียวกับตัวละครในเรื่องนั้น จากการชำเลื่องดูด้วยหางตา เขารู้สึกดีใจเป็นอย่างยิ่งที่สังเกตเห็นว่าผู้คนในที่นั้นต่างพากันยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ด้วยความพึงพอใจในวิธีการร้องของเขา จะมียกเว้นก็แต่เพียงเซอร์เมอร์ซีสันผู้ถลึงตาใส่เขาเหมือนอย่างกับว่าจะกินเลือดกินเนื้อ คลีเวอร์ลงความเห็นเอาเองว่ามันเป็นชัยชนะขนาดย่อมสำหรับเขาในด้านการประชาสัมพันธ์

ทันทีที่การบรรเลงเพลงชาติจบลง คลีเวอร์ยื่นมือของเขาให้แก่ ฮาบ์คคุก “ในนามของรัฐบาลสหรัฐฯ ขอให้ผมเป็นคนหนึ่งในบรรดาผู้ร่วมแสดงความยินดีกับคุณและปวงชนของคุณ เนื่องในโอกาสที่โอโม ลาอูได้รับมอบเอกราชและความเป็นอิสระทางการเมือง” เขาพูด “ผมใคร่ที่จะรับรองว่าเราจะเป็นเพื่อนและเป็นพันธมิตรที่ดีของคุณ และมีความยินดีต้อนรับคุณด้วยความรู้สึกของการเป็นบ้านพี่เมืองน้องซึ่งกันและกัน”

“ขอบคุณ” ฮาบ์คคุกตอบ

“بابัดชบ” เซอร์เมอร์ซีสันคำรามก่อนที่จะผลุนผลันลงไปจากแท่นปะรำเพื่อถามหาทอม คอลลินส์

ฮาบ์คคุกผู้ในขณะนี้ไม่มีตำแหน่งเป็นประธานาธิบดีแห่งสาธารณรัฐโอโม ลาอูและโอโม เลวีกัมลงหยิบธงยูเนียนแจ็กที่พับไว้เรียบร้อย และเดินตามเซอร์เมอร์ซีสันเพื่อนเก่าของเขาไปห่างๆ ด้วยท่าทางเศร้าๆ และเต็มไปด้วยความกังวล

